Vederea clară ascultă numai de ochii care știu să vadă

On Noiembrie 17, 2022

Degeaba ai ochi ca să vezi, dacă vederea ta nu se încadrează în domeniul interpretării imaginii care te îndeamnă (ca privitor) să îți extinzi percepția vizuală în afara "tabloului".

Iau loc pe un scaun din aeroport și aștept. Este doar un scaun banal, monoton, mărginit, printre alte scaune libere care totuși au un scop precis: acela de a oferi confort tuturor pasagerilor care urmează să se îmbarce în avion. Într-adevăr, era deja un scaun părăsit când l-am văzut, radiind un soi de tristețe amară și de însingurare, ochii trecătorilor percepându-l ca fiind un spațiu impersonal, un lucru mărginaș, lipsit de istoricitate.

Fără idei, impasibil, netulburat de nimic, scaunul nu pare deloc afectat de percepțiile ochilor străini în situația de "fără reacție" în care el se găsește. El pur și simplu așteaptă ca evenimentele să se desfășoare în ritmul lor.

Ceva îmi scapă? Pentru că scaunul acesta, o fuziune perfectă între artă și știință, sărmanul meu prieten din aeroport, nu este atât de naiv să creadă că pot să manipulez timpul în favoarea lui, încât să păstrez locul cald următorului venit. El simte că trebuie să plec în doar câteva minute, și apoi... apoi va fi din nou rece, nepăsător, apatic. Oriunde mă voi duce, îmi voi aminti de acest scaun - asta ca să nu existe interpretări pentru simpla situație în care mă regăsesc, pentru că orice variantă aș alege sunt găsit în regulă prin raportare la o singură unitate de măsură: necesitatea de a mă simți mare în fața lucrurilor mici.

Toți au ocolit acest scaun, au trecut pe lângă el fără să-i acorde atenția cuvenită, fiind dezinteresați de tematica vederii, nepreocupați de redarea vizibilului, tangibilului și definitului la nivelul experienței sau al emoției, prin urmare neputând să-l vadă așa cum îl vede un artist: printr-un caleidoscop de culori, de gânduri, emoții, teme sau noi posibilități de expresie. Nu-i așa că nu a văzut nimeni scaunul acesta? A conștientizat careva prezența lui? Iar dacă l-a văzut vreun trecător, în afară de mine, cum l-ar fi putut imortaliza într-o imagine accesibilă doar prin intermediul sufletului?

Leadership: Lucrul pe care l-ai ales să se potrivească personalității tale te ajută să-ți utilizezi vederea ca o garanție a faptului că sufletul tău poate să interacționeze cu o imagine formată în oglindă?

Lucrurile pe care nimeni nu le vede sunt cele aflate la vedere, chiar în preajma ta. Vai, și sunt atât de multe lucruri într-o încăpere – cele mai multe din ele fiind trecute cu vederea, la fel de multe câte scaune neocupate se află acum în acest aeroport. Dar, degeaba ai ochi să vezi dacă nu știi să vezi lucrurile cu un ochi de artist, și degeaba ai ochi să vezi dacă vederea ta nu se încadrează în domeniul interpretării imaginii care te îndeamnă (ca privitor) să îți extinzi percepția vizuală în afara "tabloului".

Iar eu m-am așezat pe acest scaun singuratic, așa cum se așează un pictor în fața șevaletului, cu spatele drept, cu ochii îndreptați spre partea opusă sursei de lumină, și mi-am exersat privirea din asamblarea însușirilor acestui obiect vintage autentic, precum: stabilitatea, confortul, flexibilitatea și funcționalitatea.

Sunteți de aceeași părere cu mine? Aș spune că vederii de artist îi este necesară acea calitate a ochilor de a focaliza obiectele apropiate ca și când ar fi niște personaje "din

umbră" care funcționează perfect doar într-o serie rară de cărți, prin raportare la un *Alphisinous Escheronaria*, un absolut ascuns într-o „realitate invizibilă". Prin urmare, iată ce gândește scaunul cu adevărat despre mine, subliniind că nu i-am mărturisit nimic despre suspiciunile mele vizavi de domnia sa:

- O e un vis, își spune el cu amărăciune, uitându-se în podea fără ca eu să fiu atent la privirea lui, în timp ce murmura: o fi un explorator de legendă sau un nobil de viță veche cu pasiune pentru artă, un bărbat pe cinste, ce mai !

Nici nu-l contrazic, sunt așa cum crede el că sunt. Şi, până la urmă, scaunul mi-a ținut companie minute întregi, a zâmbit întruna, mi-a mângâiat realitatea cu acea atingere de căldură pe care sufletul o prețuiește mult mai bine decât mintea, dar n-a scos niciun cuvânt. Un sentiment copleșitor părea să izvorască din simțirea prezenței lui, relațional cu ideea de robustețe, cu putința de a reda expresivitatea unui profil de design atent elaborat.

Leadership: Locul în care te afli îți permite să stabilești semnificațiile particulare ale unei imagini fixe de fundal, dincolo de ceea ce privirea normală acceptă ca sugestie pentru proiectarea unei imagini artistice realiste?

Nici dacă ești premiant la matematică, nici dacă ai trei doctorate în filosofia științei, nici dacă beneficiezi de titlul de doctor, vederea ta tot n-ar fi fost interesată de fascinația acestui obiect care parcă, într-un moment ca acesta, ar fi vrut să câștige lupta cu timpul. Ca și când ar fi fost încuiat într-o lume simbolică, într-o apropiere de realitatea artistică, într-un spațiu impersonal, unde tot ce contează este obținerea unei imagini statice (o imagine optică sau o imagine grafică) care are nevoie de o panoramă ca să producă o idee, un fenomen estetic, un efect mai mare decât suma efectelor, într-un cadru fix.

Evident, scaunul poartă semnificațiile unui sentiment copleșitor izvorât din simțirea prezenței unui pictor care prețuiește acel lucrul capabil să-i confere o imagine unică, autentică. Aici, spațiul artistic se extinde cu ajutorul unei priviri "conceptuale" spre o imagine dilatată a realului, revărsându-se nestingherită ca într-o pictură cubistă spre perspectivele remarcabile și proaspete ale unor lucruri pe care le-aș fi considerat, altminteri, neinteresante. Încă simt că mă aflu sub impresia unui nou univers care se extinde constant folosindu-se de modelele unei asocieri structurale între fragmentele separate de fenomene, nuanțe subtile, reflexii, umbre, emoții nedefinite, toate sub copertina unei explorări subiective de locuri, fapte, procese și concepte definitorii.

Scaunul mi-a cântărit rapid greutatea corporală, mi-a luat pulsul, mi-a simțit vibrația sufletului și nu m-a privit deloc cu suspiciune, dându-și seama că repetă ceva absolut ridicol: sentimentul de a fi expus unui același *Visus Supra Imaginationem* (vederea dincolo de imaginație), la modul că nu trebuie să fie influențat semnificativ de puterea de acomodație a ochiului meu cu realitatea lui, astfel încât prin ochii mei el să-și mențină statutul de idee personificată.

Leadershipul survine în împrejurarea în care lucrul care îți atrage atenția, și pe care vederea ta îl consideră ca fiind purtătorul unei imagini universaliste, devine reflectarea anumitor circumstanțe legate de meritul tău de a pune suflet în tot ceea ce îți oferă inspirație.

Nu uita că orice lucru din jur este o reflectare a lumii tale interioare. Uite, alege chiar acum un lucru din jurul tău, căruia nu i-ai acordat nicio atenție. Ce anume poate să spună el despre tine? Ce anume poți spune tu despre el, așa încât el să devină o reflectare a sufletului tău?

Vederea clară ascultă numai de ochii care știu să vadă, și spun asta gândindu-mă că ceea ce am văzut la un scaun părăsit în aeroport, însuflețit doar de mirajul unei imagini care poate deveni amintire, dincolo de ceea ce privirea normală ar fi acceptat ca sugestie pentru proiectarea unei imagini artistice realiste, reprezintă de fapt explorarea unei lumi necunoscute, dar apropiată de orizontul propriei mele înțelegeri.

Cumva, prezența mea acolo în aeroport, însuflețind toate lucrurile din jur, ar fi putut merge și mai departe de atât: scaunul acesta era cât se poate de plăcut în asemenea momente în care așteptare devenea tot mai confortabilă, făcându-mă să mă simt ca un "decor influencer" care știe să amestece elementele din jur în așa fel încât să obțină o imagine aparte.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-clara-asculta-numai-de-ochii-care-stiu-sa-vada.html